

3 Villamoord

UM-docent moet schadevergoeding van 17.500 euro betalen

11 Bestuurscrisis

Vooral de outsourcing heeft er bij de facilitaire dienst ingehakt

5 Sports centre

The end is really close now

7 Landbouwbelang

A free zone for art, music and culture

observant|18

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 14 januari 2016

nl

Carrièremaatregelen voor vrouwelijke PhD's zijn broodnodig

Het college van bestuur overweegt speciale maatregelen om te voorkomen dat vrouwen na hun promotie afhaken. Er moet iets gebeuren, vindt rector Soete, ook omdat het voor een perifere universiteit nog moeilijker is om vrouwen aan te trekken. In Maastricht promoveerden in 2015 opmerkelijk veel jonge onderzoekers – veel meer vrouwen dan mannen overigens.

Het overwicht aan vrouwelijke promovendi is niet zo vreemd, zegt Soete, gelet op de Maastrichtse disciplines: geneeskunde, gezondheidswetenschappen en sociale studies. "Het probleem is veel meer dat ze na hun promotie of postdoc-periode in groten getale afhaken. We moeten daarom speciale regelingen treffen. In Delft vinden ze dat vrouwen niet zes maar acht jaar over een *tenure track* [loopbaantraject voor wetenschappers] mogen doen. Dat is vrij radicaal maar ik ben daar wel van gecharmeerd. Ook omdat het voor een universiteit in de periferie nog moeilijker is om vrouwen te werven, de baan van de echtgenoot krijgt vaak voorrang. SBE overweegt om een 'vrouwenklasje' op touw te zetten, net als Martin Paul dat als decaan bij FHML heeft gedaan."

Verdedigden in 2014 286 onderzoekers hun proefschrift, afgelopen jaar waren dat er 357. Sommige promovendi – meest buitenlanders met weinig aanhang – promoveerden niet in de aula maar weken uit naar een onderwijszaaltje op de eerste verdieping van de Minderbroedersberg. Voor de zomer en voor het einde van het

jaar - de hoogtijdagen - stonden op een enkele dag zeven promoties op de rol.

Deze hausse is uitzonderlijk, zegt rector Luc Soete, en lijkt een gevolg van omvangrijke onderzoeksprogramma's die jaren geleden zijn gestart via de aardgasbaten. "Bij die projecten, vaak samen met het ziekenhuis, waren veel aio's betrokken. Ik verwacht dat we volgend jaar rond de driehonderd promovendi uitkomen."

Ondanks de vloed aan proefschriften - SBE en vooral FHML nemen de meeste voor hun rekening - is de kwaliteit van de promoties volgens Soete niet in het geding. "Van FHML-collega's hoor ik dat de eisen in Maastricht hoger zijn dan in de rest van het land, waar artikelen niet per se gepubliceerd hoeven te zijn. De kwaliteit is hier mede gegarandeerd door de aangescherpte promotieregels, waaronder de verplichting van twee promotoren."

De meeste promovendi in 2015 waren vrouw: 203 van de 357. Deze trend begon in Maastricht in 2006. Dat was het eerste jaar dat er meer vrouwen (78) dan mannen (68) de doctorstitel vergaarden. Sindsdien zijn de vrouwen stevast in de meerderheid – met uitzondering van 2008 toen er net één man meer was.

Van alle Maastrichtse promovendi was vorig jaar de helft Nederlands. Vier onderzoekers - allemaal Nederlanders - promoveerden cum laude. Sinds de oprichting heeft de UM ruim vierduizend promovendi afgeleverd.

Maurice Timmermans

Dies Natalis 2016: in celebration of adventure. See page 5, 8-9 Photos: Loraine Bodewes

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Een Facebook-account verwijderen lukt je niet zonder een handleiding”

Daniel Kotz (1976, Vreden, Duitsland) * **In het dagelijks leven:** Universitair docent bij huisartsgeneeskunde, sinds 2010; en hoogleraar verslavingsonderzoek en klinische epidemiologie aan het Universitätsklinikum Düsseldorf * **Woonplaats:** Keulen **Burgerlijke staat:** sinds augustus 2015 getrouwd met Nicola, twee kinderen: Johann (3) en Linnea (8 maanden)

Foto: Loraine Bodewes

Duitsland of Nederland? Duitsland. Ik ben in Vreden geboren, net over de grens bij Winterswijk. Ik ben er naar school gegaan, heb in Duitsland een grote vriendenkring opgebouwd, en werk er sinds kort ook weer. Via een zogeheten Rückkehrprogramm kon ik hoogleraar worden in Düsseldorf. Maar goed, Nederland zit evengoed in me. Ik woon hier al m'n halve leven, in 2001 kwam ik in Maastricht gezondheidswetenschappen studeren. Wat ik hier mis? Fatsoenlijk brood. Toen de Deutsche Bäcker uit Maastricht vertrok heb ik een kwaai brief geschreven naar het filiaal in Aken. Helaas zonder resultaat.”

Ik lijk op mijn vader. Uiterlijk wel, qua persoonlijkheid niet helemaal. Ik ben minder timide en stap makkelijker op mensen af. Mijn vader was dierenarts, hij is inmiddels met pensioen. Ik respecteer hem enorm, hij is ook gepromoveerd. Als hij mijn moeder niet was tegengekomen, was hij waarschijnlijk pastoor geworden. Hij studeerde eerst theologie. Mijn moeder heeft 'm dat uit zijn hoofd gepraat. Zelf gaf ze les op het gymnasium. Van haar heb ik mijn muzikaliteit geërfd, net als mijn twee oudere broers. We behoorden in Vreden, een stadje omringd door boerendorpen, tot welgestelde gezinnen, waar kennis en kunst belangrijk werden geacht.”

Ieder zijn eigen afwijking. Prima. [stilte] En nu wil je zeker weten wat mijn afwijking is. Dat moet je eigenlijk aan mijn collega's vragen, maar ik weet al wat ze zullen antwoorden: te geordend, gestructureerd en *pünktlich*. Mijn typisch Duitse eigenschappen dus. Orde geeft me een gevoel van veiligheid. En het is handig, je weet waar je aan toe bent. Maar het leven is makkelijker als je

daarin wat soepeler bent. De hang naar orde kan ook dwangmatig worden. Zover is het bij mij nog niet, maar ik weet natuurlijk niet hoe mijn collega's dat zien.

Ik ben een gezondheidsfreak. Ik hou me in mijn werk dagelijks bezig met gezondheid, maar ik ben geen apostel. Gezond leven is voor mij geen doel op zichzelf, al drinken we thuis geen cola en eten we niet elke dag vlees. Toch zit ik ook weleens met een biertje en een zak chips voor de tv, te kijken hoe anderen sporten. In Keulen woon ik aan de 'verkeerde' kant van de Rijn, zoals dat heet. Op straat kom je meer rokers dan niet-rokers tegen. Denk aan een dikke vrouw met sigaret in de mondhoek achter een kinderwagen met een obees kind erin. Toch wonen we er graag, het is een gezellige, multiculturele wijk waar de huizen nog betaalbaar zijn.

Kraftwerk of Die Toten Hosen? Ah, twee bands uit Düsseldorf. Die Toten Hosen vallen af omdat ik niet dol ben op punk-rock. Kraftwerk ben ik ook niet wild van maar ik waardeer ze wel als de grondleggers van de elektronische muziek. Ik hou van jazz en heb gitaar gespeeld en gezongen in een funkband in Vreden. Voor jazz speel ik niet goed genoeg. Ik was ook te lui om me er echt in te bekwaamen en noten te leren. Ik was meer van *learning by doing*.

Wat is volgens jou typisch mannelijk? Een ander durven aanspreken op dingen die misgaan. Ja, ik doe dat weleens, ook bij collega's. Het is best moeilijk maar de kou is dan wel meteen uit de lucht. Veel vrouwen zijn wat dat betreft minder direct. Ik weet nog dat ik als studentassistent per ongeluk aan iemands werkplek ging

zitten. Ze zei er niets van maar was wel woedend, hoorde ik later. Ze was huilend bij de baas beland.

LinkedIn of Facebook? LinkedIn, al doe ik er niets mee. Ik accepteer netwerkverzoeken van mensen die ik persoonlijk ken. Met Facebook ben ik gestopt. Ik vind het privacybeleid schandelijk. Facebook eigent zich nu de rechten toe van alles wat op hun site gebeurt. Dat ging me te ver. Dus ik dacht, ik ga even mijn account deleten, maar dat is moeilijker dan je denkt. Dat lukt je niet zonder een handleiding, een soort tienstappenplan dat je langs 'verborgen' instellingen leidt.

Laatste boek? Omdat ik veel in de auto zit, van Keulen naar Maastricht of naar Düsseldorf, zet ik weleens luisterboeken op. Ik heb laatst naar *The Book of Illusions* geluisterd van Paul Auster. Het gaat over een hoogleraar die zijn vrouw en kinderen verliest in een vliegtuigongeluk en in een depressie beland. Ik lees meer non-fictie, over de geschiedenis van Europa maar ook over de Tweede Wereldoorlog. Ik ben ook in Auschwitz geweest. Heel indrukwekkend, die bergen met persoonlijke spullen van de slachtoffers.

Ik heb nooit tijd om... Te sporten. Kinderen slokken alle tijd op. Vroeger deed ik aan fietsen en mountainbiken, maar dat lukt niet meer. Kinderen zijn wel goed te combineren met een hooglerarschap. Ik ben niet iemand die tot diep in de nacht wetenschappelijke artikelen schrijft. Jonge kinderen vormen een natuurlijke rem. Als ik thuis kom, dan is het einde werk. Ze eisen gewoon aandacht op en die geef ik graag.

UM-docent moet €17.500 betalen aan overlevende villamoord

De Maastrichtse onderzoeker Han Israëls moet een schadevergoeding van €17.500 betalen aan Eline Visser omdat hij in zijn boek De Arnhemse Villamoord zonder onderbouwing suggereert dat zij betrokken is bij die moord. Dat heeft de rechtbank Limburg besloten.

Bij een inbraak in een Arnhemse villa in september 1998 werden twee vrouwen neergeschoten. De 63-jarige bewoonster overleed. Haar vriendin Eline Visser, toen 33 jaar oud, overleefde. Voor de moord zijn negen mannen tot jarenlange celstraffen veroordeeld.

Han Israëls, universitair docent aan de rechtenfaculteit van de Universiteit Maastricht, analyseerde in het kader van het project Gerede Twijfel, samen met vier studenten, het strafdossier van de Arnhemse villamoord. Hun bevindingen – volgens de auteurs zijn de mannen veroordeeld op basis van

valse bekentenissen – staan in het boek *De Arnhemse Villamoord* dat in januari 2014 in de boekhandel verscheen.

Het laatste hoofdstuk, waarin Israëls vraagtekens zet bij de rol van Visser, zorgde voor veel ophef. Als zij “niet beschoten is, en zij dus zelf dader of mededader is, wat was dan haar motief?”, schrijft hij. Na twee weken werd het boek uit de handel genomen. In een uitzending van *Een Vandaag*, op 5 februari 2014, onderstreept Israëls nogmaals zijn bevindingen: “(...) maar als je erover gaat nadenken, kom je onvermijdelijk uit bij beschuldigingen in de richting van deze vrouw”. Visser stapte naar de rechter en eiste een schadevergoeding van €35 duizend vanwege aantasting in eer en goede naam. De rechtbank besloot vorige maand dat Israëls een grens is overgegaan in het laatste hoofdstuk. Zijn uitlatingen zijn niet of onvoldoende onderbouwd met feiten, luidt het oordeel. Visser is daardoor

blootgesteld aan “lichtvaardige verdachtmakingen”. Het project Gerede Twijfel is volgens de rechtbank bedoeld om “dubieuze veroordelingen” aan de orde te stellen. “En niet het zoeken naar bewijs voor de schuld van iemand voor een misdrijf waarvoor een ander onterecht is veroordeeld.” De rechter meent dat Israëls zijn twijfels over de rol van Visser had kunnen delen met de politie.

Israëls moet haar €17.500 betalen, de helft van het geëiste bedrag, omdat de rechter Visser verwijt dat ze ook zelf de publiciteit heeft opgezocht. Dat deed ze onder haar eigen naam en niet onder het pseudoniem ‘Elisa’, waaronder ze is opgevoerd in het boek.

Israëls, die zich hult in stilzwijgen, en zijn advocaat beraden zich over het aantekenen van hoger beroep.

Wendy Degens

Eén Rubiconbeurs

De Canadese postdoc Katie Kuschminder heeft als enige Maastrichtse wetenschapper een Rubiconbeurs ontvangen van NWO. Daarmee kunnen jonge onderzoekers ervaring opdoen aan een buitenlandse instelling.

Kuschminder, verbonden aan instituut UNU-Merit, gaat naar het European University Institute in Florence. Vandaaruit zal ze onderzoek doen naar Nigeriaanse en Syrische vluchtelingen die Europa binnenkomen via Italië. De meeste Nigerianen vragen asiel aan in Italië, de Syriërs doen dat niet en reizen door naar Duitsland, Nederland of Zweden. Op basis van interviews probeert Kuschminder te achterhalen op grond waarvan de vluchtelingen hun beslissingen nemen. Bovendien volgt ze migranten vier maanden lang om te zien of hun plannen uitkomen.

In totaal hebben 81 onderzoekers een aanvraag op de bus gedaan, 16 van hen hebben subsidie van NWO gekregen.

MT

Universitair Sportcentrum zo goed als klaar

Nieuw in de fitnessruimte: de Omnia 8 Foto: Loraine Bodewes

De vaste staf van UM Sport heeft dit jaar opnieuw tussen Kerst en oud en nieuw door- gewerkt, maar nu is het einde echt in zicht. Het nieuwe Universitair Sportcentrum (USC) is bijna helemaal klaar en kan zich volgens Birgitte Hendrickx en Netty Bekkers, respectievelijk hoofd UM Sport en afdelingshoofd Klantmanagement & Communicatie, meten met de beste universitaire sportcentra in het land. Komende zaterdag gaat Sportcafé Time Out open, na carnaval is de klimwand gereed (voor boulderen – ongezekerd klimmen tot 4,5 meter hoogte - én klimmen:

gezekerd en tot elf meter) en half maart zijn de laatste Learning Spaces klaar. In totaal komen er 175 studieplekken. Sporten, eten en studeren dus. “Je kunt hier de hele dag blijven”, lacht Hendrickx.

Nieuw is naast de klimwand ook de Body & Mind studio voor onder andere yoga en pilates, de drie squashbanen, de tien lopers voor de schermers en een drietal tafeltennistafels. Verder zijn er meer zalen voor groepslessen als zumba, power kick en conditietraining. En in de grote fitnessruimte staat sinds deze week een Omnia 8,

oftewel een crossfit apparaat waar acht mensen tegelijkertijd aan kunnen werken.

In totaal werken er 120 (ongeveer 23 fte) mensen voor UM Sport. “Dat is inclusief studentmedewerkers”, klinkt het. Sportraad MUSST, het overkoepelend orgaan van de 26 studentensportverenigingen nu ook de cheerleaders een eigen club hebben opgericht, huist ook in het USC. En wel op een prominente plaats: pal naast de ingang.

Op 12 april wordt het complex officieel geopend. **RJ**

Brandbrief

Studenten van universiteitsraden dreigen nieuwe plannen voor selectie in de masteropleidingen te blokkeren. Dat schrijven ze in een brandbrief aan minister Bussemaker en de vereniging van universiteiten. De brief is ondertekend door alle studentenfracties in de universiteitsraden.

Veel universiteiten overwegen selectie voor hun masteropleidingen. Sinds kort mogen ze namelijk strengere eisen stellen. Zelfs hun eigen zesjesstudenten hoeven ze na de bachelor niet meer tot de masteropleidingen toe te laten. De ‘doorstroommaster’ is in 2014 afgeschaft.

Universiteiten zijn allemaal bang om als laatste tot selectie over te gaan, zegt voorzitter Linde de Nie van het Interstedelijk Studenten Overleg. “Dan krijgen zij alle zwakke studenten en worden ze het afvoerputje, vrezende ze. Maar de studenten in de universiteitsraden willen zich niet tegen elkaar uit laten spelen.”

Ze is niet tegen alle vormen van selectie, zegt De Nie. “Je kunt niet met een bachelor kunstgeschiedenis aan een technische master beginnen en bij sommige opleidingen zijn misschien niet genoeg faciliteiten voor grote groepen studenten.” Maar je zou volgens haar aan een limiet kunnen denken. Dan mag een deel van de masteropleidingen selecteren, als daar goede redenen voor zijn, en de rest niet.

Het kabinet heeft de doorstroommaster afgeschaft zodat afgestudeerde bachelors beter gaan nadenken over hun vervolg. Minister Bussemaker zei eerder dat alle afgestudeerde bachelors ergens in Nederland aan een masteropleiding moeten kunnen beginnen. Mocht dat niet zo zijn, dan kan zij universiteiten dwingen deze studenten alsnog een masteropleiding te bieden.

HOP

Als eerstejaars volgde ik een bijvak bij een toen nog jonge docent die begon met te vertellen wat volgens hem wetenschap was. Geordende kennis op een bepaald gebied, in zijn geval de economie, meende hij. Omdat ik goed wakker was, heb ik hem gevraagd of de telefoongids dan als een wetenschappelijk werk beschouwd moest worden. Daar redde hij zich uit door te zeggen dat die alleen maar informatie bevatte en kennis in je hoofd zat. Maar toen vroeg een medestudent die nog vroeger was opgestaan: en als ik die gids uit mijn hoofd leer, ben ik dan een wetenschapper geworden? Daar was Zeno vast heel tevreden over geweest.

In de jaren daarna heb ik geleerd dat het in de wetenschap niet alleen om kennis draait, maar ook om houding. Goede vragen stellen moet je belangrijker vinden dan het hebben van antwoorden, geloven doe je in de kerk, je gaat voor de inhoud, niet voor procedures en regels,

Lessen die je nebenbei leert

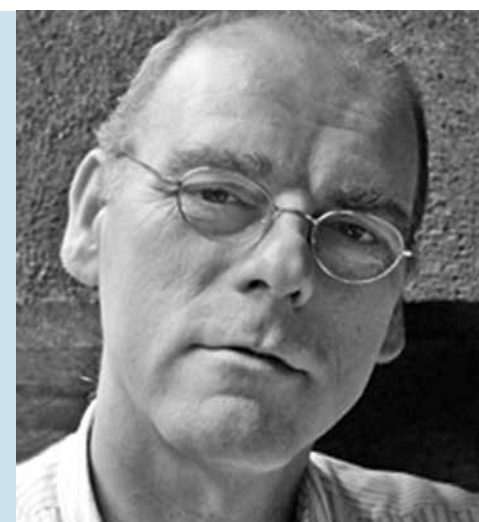
de waarheid stel je boven het gezag van wie dan ook, en argumenten geven de doorslag; niet iemands maatschappelijke positie.

Of me dat ooit letterlijk in de collegezaal verteld is? Misschien, maar ik denk dat ik die cruciale les vooral *nebenbei* geleerd heb. Door het voorbeeld dat mijn leermeesters me gaven, door hun houding, door de manier waarop met de leerstof en met ons studenten werd omgegaan. Door de academische context, kortom.

Ikzelf vertel mijn studenten ad nauseam wat een wetenschappelijke grondhouding is en mijn collega's doen dat denkbaar ook. Maar wat leren studenten tegenwoordig *nebenbei*? Eerder het tegenovergestelde: dat je niet moet zeuren maar hard werken, dat er deadlines gehaald moeten worden, dat er boetes staan op het niet volgen

van de inschrijf- en andere procedures, dat er voor bijna alles een formulier is, dat er vormvereisten voor papers zijn, en dat er onderwerpen, opvattingen en theorieën zijn die je links laat liggen als je een baan wilt na je afstuderen. Dat leidt eerder tot een bureaucratische dan tot een wetenschappelijke grondhouding. Weegt wat de meeste van mijn collega's en ik expliciet zeggen op tegen wat de tegenwoordige context studenten impliciet vertelt? Op grond van mijn eigen *werdegang* en een recente ervaring betwijfel ik dat.

Op een Graduation Day sprak, als altijd, ook een afstudeerder de zaal toe. Iedereen werd natuurlijk bedankt, ouders, jaargenoten en tutoeren. Waarvoor zij? “Voor hun hulp bij de vaak lastige procedures”. Een treuriger stemmend

bedankje heb ik nooit gehad.

Nico Baakman, docent bij European Studies

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Jonathan van Tilburg inspired by Ken Robinson

Passion-Based Learning

Jonathan van Tilburg, senior lecturer at Human Biology and Movement Sciences feels that everyone should see the TED talks by Sir Ken Robinson, emeritus professor of Didactics at the University of Warwick. “I can’t imagine anyone not getting inspired.”

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

In the TED talks – there are three, the first has been watched more than 36 million times – Robinson shares his vision on education. “The way he does so, the way he words it, is really beautiful. It really touches me,” says Van Tilburg. “Robinson believes that the type of education that we have now, destroys the creative part in people. He promotes non-conformist thinking. Everyone can do it, we are born with it, but it disappears because of the education system. If you ask a child of four what you can do with a paperclip, you get all kinds of answers. If you ask an adult he/she will say: it is a paperclip. Done.” That is a result, according to Robinson, of the way schoolchildren learn. “We say that there is one answer to a question. While there are several ways to ask a question and therefore many ways

to answer it. I notice it in first-year students. As their teacher, I try to inspire them. I tell them that they can find knowledge everywhere, from all books. Okay, but what is the standard book, they then ask. There isn’t one. But that is the way they have been conditioned. Education is very much geared towards exams, so they want to know what they should learn.” Van Tilburg feels that the whole education system should be given an overhaul. “From pre-school upwards.” Together with colleagues, he has already started to adapt the bachelor’s programme of Biomedical Sciences. “We don’t only want to look at what students know, but also how competent they are in other areas of Problem-Based Learning such as chairmanship, giving presentations, et cetera. Maybe some of them

discover that they can easily make science accessible. Robinson believes that education should be aimed at discovering passions. That is when you get the most out of people. That is what we are trying to do here. Passion-Based instead of Problem-Based Learning.” Van Tilburg doesn’t just admire Robinson’s vision, but also his qualities as a speaker. “He is enthusiastic, driven, brings anything and everything into the mix. I wish I could give lectures as well as he does.” He has never seen him speak in real life. “Unfortunately not, I would love to meet him. If he comes to the Netherlands, I will go and see him.”

Cleo Freriks

I notice that ...

I was watching TV with my husband when he turned to me and said, “Actually, it wouldn’t be all that easy to kill you.” “Pardon?”

It was the word *actually* that struck me. As though it was a rejoinder to a conversation about the difficulty or otherwise of doing me in that had been going on for some time. In his head, perhaps.

This is the kind of thing you pick up on when you’ve just finished reading *Taal is zeg maar echt mijn ding* (Language is like totally my thing) by the Dutch writer and comedian Paulien Cornelisse.

It was a very instructive book. I learnt a lot about Dutch, and the language attitudes of the Dutch; for instance: “The word *fucking* is an enrichment and we should be thankful for that”. But also things that hold for language in general. Bound to come in handy is the revelation that you can get away with saying the ghastliest things, just as long as you preface them with “I notice that ...” (*ik merk bij mezelf dat ...*).

Come out with “You know, I really like Rita Verdonk” and you’re opening yourself up for a verbal bashing, in certain crowds at least (Rita Verdonk being a former conservative immigration minister; not quite Geert Wilders, not exactly a rainbow hugger either). But formulate it as “Actually, I notice that I really like Rita Verdonk” and suddenly it comes off as a detached observation of things beyond your control. In response, you get something approaching pity – “How awful for you!” – or even sneaking solidarity – “You know what ... I kind of do too!”

Cornelisse also writes about the trials and tribulations of the comedy circuit. After performances, people will come up to her and say “I really like what you did there ... say, are you also open to criticism?” (*Staat u ook open voor kritiek?*) It’s one of those questions that’s not really a question, she writes, because you can’t do much but reply “Uhhh ... sure, of course ... I mean, I guess ...” This is where she and I differ. I, for one, am perfectly fine with “Actually, I can’t help but notice that no, frankly, I’m not.”

Alison Edwards

Professor Paul De Grauwe about his career

“Don’t fall in love with the theory”

Monday morning, 11 January, Tongersestraat 53. Members of staff from the School of Business take their seats in an intimate setting for a lecture by professor Paul De Grauwe (Ukkel, 1946), the international economic authority who will be appointed honorary doctor at Maastricht University this afternoon. He will not speak about his hobbyhorse - the euro - this morning. Honorary supervisor Joan Muijsken has invited him to speak about his career as an economist: what made him who he is today? What changed his views? Who inspired him? In other words, *The making of an economist*.

“We must remain critical about our theories and ourselves,” De Grauwe starts off. “We must try to prevent ourselves from falling in love with our own theory. If you do fall in love, something that has also happened to me, then it becomes very difficult to estimate the value of inconsistencies in the theory. You are inclined to push them aside or disregard them. Cognitive dissonance is lurking.”

As a young researcher, De Grauwe fell for the Efficient Market Hypothesis: just let the market do its work, government should not get involved. Later on in his career, he started to doubt this and he saw the limitations of the free market, which for exam-

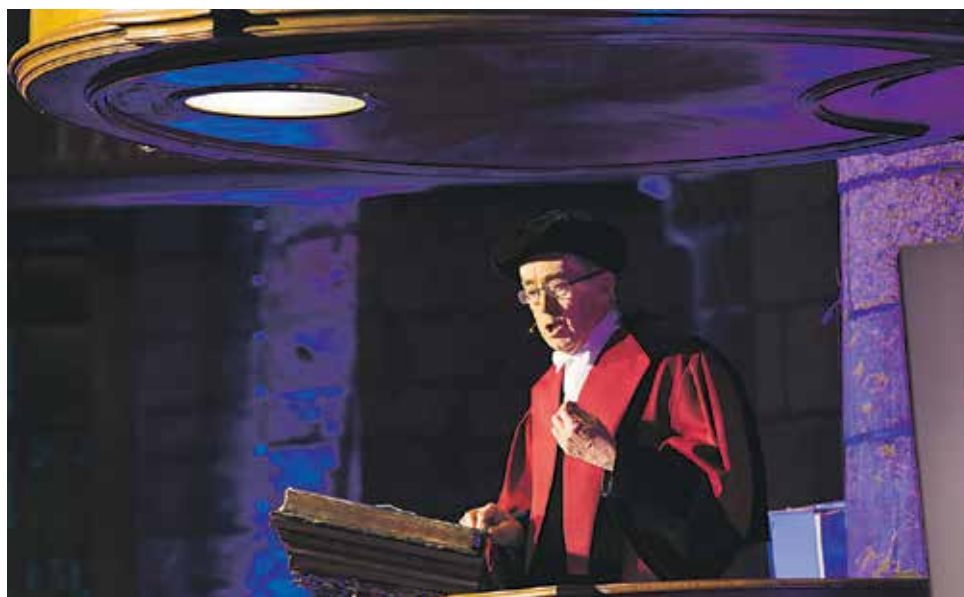

Photo: Loraine Bodewes

ple, did not consider those who were weaker or the environment. After some time the *homo economicus* - “the cornerstone of our profession” - fell from his pedestal, partly because he had read the work of the Portuguese neurologist and writer António

Damásio. “One of the books that Damásio wrote, was *Descartes’ error*. He discovered that after a brain disorder, people who have no emotions, but do have power of reason, find it hard to look after themselves. You need emotions to be rational. That

was an eye-opener for me. Emotions play a role, we had better take them into account.”

De Grauwe was involved in Belgian politics for twelve years. How does the academic world compare to politics, someone in the audience wants to know. “I was in parliament and that enriched me but also frustrated me. If you want to achieve something in politics, you have to be very ambitious and want to fight. I didn’t want that and was a backbencher. I don’t want to belittle politicians. They have an impossible job to do. People expect a great deal from them, but they can never live up to those expectations, because they always have to compromise. Subsequently everyone feels betrayed by them. We are often cynical about politicians, but I now know that they are not stupid and they are often just as honest as you and me. I personally experienced how difficult it is to bring about change. In theory, we know how something should be done, but in practice it is seeking a balance: between what you want - the first best - and the compromise that you must make. If you are not careful, nothing will be left. I was not good at that, I was driven by the first best.”

Riki Janssen

Studium Generale lecture and symposium on nature conservation

Completely ruined

Holocene, Pleistocene, Palaeocene. All well known, but have you ever heard of Anthropocene? According to Christian Schwägerl, we are in the middle of that right now. The German biologist and journalist claims that there is actually no single place on earth that has not been ‘ruined’ by man. Schwägerl will give a Studium Generale lecture on this subject in January, on the same day as the FASoS congress on the history of nature conservation.

The term Anthropocene was coined in the nineteen-eighties by an American biologist, but around the turn of the century it became well-known because of, among others, Dutch Nobel Prize winner and chemist Paul Crutzen. For about five years now it has been a “trendy term”, with which most scientists can live, says Maastricht historian Raf de Bont, originally from Belgium. “If geologists carry out soil research in the distant future, they will discover lots of traces of human activity in our ‘geological layer’, such as emis-

sion residues and plastic particles.” For the time being, a point of discussion is the actual start of the anthropocene era: in the eighteenth century after the industrial revolution or in the twentieth century with climate change?

De Bont is carrying out research – with a Vidi subsidy – into the history of international nature conservation. That seems like a matter-of-course phenomenon but this is not the case, as will be discussed at the Maastricht conference ‘Experts and the Global Environment’ (19 January). In its present form, international ‘nature conservation’ has only existed since the First World War: the idea that nature does not just belong to one country, like the pandas in China, but to everyone. Some themes expressly required an international approach, such as whale hunting or the Alps. The idea that nature conservation would be best left to scientists also took root in the nineteen-twenties. “At that time, a national park was set up in Congo, a kind of natural laboratory that was only accessible to researchers. The local population had to

move. Roads were built and measuring stations set up on higher ground because of the comfortable temperatures. Most of the researchers were biologists, Western biologists. So international meant ‘Western’. After the independence of the colonies, the major NGOs gradually started to involve more local experts in their projects.”

At the FASoS conference, the term ‘sustainable development’ will also be scrutinised. The term emerged in the nineteen-seventies, but soon led to controversies and interpretation differences. “For the West, it was all about conservation, saving animal and plant species and preserving natural resources. Nature had to be fenced in. India and Brazil, however, turned out to have different ideas about that: poverty and the pollution resulting from this were the detrimental factors for nature. The solution was to be found more in economic development and combatting inequality. The experts who were needed first and foremost, were social scientists rather than biologists.” An inexhaustible source for researchers is the

documentation surrounding worldwide top conferences. Differences of opinion invariably surface in the correspondence and negotiations, says De Bont. Not only between countries but also between organisations. “In 1980, a World Conservation Strategy was drawn up, during the preparation of which emotions ran high. One side went on about biodiversity, maintaining species, the other side stressed socioeconomic development. Matters get quite heated during the preparations of such strategic texts. Every word is weighed. Scribbling appears in the margins, such as ‘nonsense’, or participants ask if there is any point at all in continuing the negotiations.” A compromise text came about, but the differences of opinion lived on under the surface.

Maurice Timmermans

Lecture *The Anthropocene Challenge*, Tuesday, 19 January at 20:00hrs. Minderbroedersberg auditorium

University sports centre practically finished

Photo: Loraine Bodewes

UM Sport’s permanent staff has once again worked through Christmas and New Year, but the end is really close now. The new University Sports Centre (USC) is almost finished and according to Birgitte Hendrickx, head of UM Sports, and Netty Bekkers, department head of Customer Management & Communication, it is a match for the best university sports’ centres in the country. Next Saturday, Sportcafé Time Out will open its doors, the climbing wall will be ready after carnival (for bouldering - climbing without a harness up to 4.5 metres high - and climbing, with a harness up to eleven metres), and by the middle of March the last Learning Spaces will be completed. There will be a total of 175 study spaces. So exercising, eating and studying. “You can spend all day here,” Hendrickx laughs.

In addition to the climbing wall, there is also a new Body & Mind studio for activities such as yoga and Pilates, three squash courts, ten mats for fencers and three table tennis tables. Furthermore there are halls for group sessions such as Zumba, power kick and fitness training. And since last week, there has been an Omnia 8 in the large fitness hall, otherwise known a cross-fit machine where up to eight people can work out at the same time.

A total of 120 (about 23 FTEs) staff work for UM Sports. “That is including student employees,” it was said. Sports council MUSST, the umbrella organisation of the 26 student sports associations (since the cheerleaders have set up their own club), is also housed at USC. In a very prominent place we might add: right next to the entrance.

The complex will be officially opened on 12 April.

RJ

Work like a slave, eat like a king

Umami: The fifth taste

My menu

2-course menu € 15.95
Ginger ale € 2.50

Waiting for a late train on a wet, foggy afternoon is not a pleasant experience. So I decided to delay my trip and enjoy lunch at Umami, the place I cycle past every day and wonder what is hidden behind those large windows. I was surprised to discover black wooden walls, a light, shiny floor and an arched bamboo bridge on the ceiling supporting numerous silver lamps. Umami by Han can accommodate up to a hundred guests in a very modern interior with an Asian twist. A chain restaurant located in numerous Dutch cities, it offers a set menu for lunch and dinner as well as *a la carte*. Umami's mission is to make you enjoy fusion Asian-French

cuisine. Each course consists of two small dishes prepared in Japanese, Chinese, Thai, Indonesian or Vietnamese fashion with a Western touch, in order to create *umami* – the 'fifth taste' besides sweet, sour, salty and bitter.

From a wide range of dishes, I settled on peanut chicken and mango prawns for my first course and orange duck and cucumber salmon for the second. The chicken had been boiled only briefly in water with no salt, then covered with fresh peanut sauce and crispy fried onion. It was not my favourite meal; I prefer chicken that is baked or fried for a juicier texture. That said, the combination of flavours from the two dishes in the first course was inspiring. Next up was the duck breast covered in crispy breadcrumbs, with a fresh orange sauce and side of carrot puree and pieces of lychee. The composition of fifty shades of orange turned out to be exceptionally tasty. But the best dish of all was a piece of salmon

dipped in a cucumber sauce and garnished with small circles of freshly blended mango gel. It was served with puffed rice in a stylish porcelain bowl. The salmon was so perfectly done that it fell apart in your mouth, adding an interesting cucumber taste in the background.

The waitress was very pleasant and presented our courses with great attention to detail. The service was fast, although it must be said that they had few patrons to deal with. As it is quite expensive, I would recommend Umami for special occasions – and if you're a big eater, be sure to order the three-course menu.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Umami by Han, Stationsstraat 12, umami-restaurant.com

Food ★★★★★
Service ★★★★★
Atmosphere ★★★★★
Price/Quality ★★★★★☆

Approved

- ▶ Mindly
- ▶ Study/creative/brainstorming
- ▶ Free
- ▶ iOS, Android

Whether it is in a study group or during a meeting, everyone has at some point gone to work on a large sheet of paper with some felt-tip pens to create a mind map. It is a way of brainstorming in which you start off with a key word. Around that, the group adds words that they associate with the key word. This results in subthemes, which in turn can become the subject of brainstorming.

Mindly works on the same basis, except it is digital. This has a number of advantages. Firstly, the mind map can be easily shared with the whole group after the brainstorming session, sending it as a PDF via e-mail. No moaning about who is going to look after the sheet of paper. Secondly, the available space is endless. This can be used to make further associations or to add concrete ideas, photos and links to websites, to the card. Finally, it is easy to adapt the mind map. Does a certain word fit better with another theme? Do you want to give words that have one particular aim the same colour? With just a couple of clicks and swipes, the map is changed.

Dear Ingrid

Limited opening hours

Hilde (20): "I am always there with a listening ear for my roommates and friends. And so they often come to me with their problems. Lately, I have noticed that it is costing me more and more energy. And when I have a problem, it seems as if there is no one to listen to me. What can I do to change this?"

Ingrid: I recently attended the funeral service of someone I did not know very well. Listening to the speeches, I got an impression of the person who had passed away. The person had a kind soul. If I am to believe the family, it was someone who was always there for others, for whom nothing was too much, who always had a listening ear and whom you could approach for help. It is not the first time that I have heard such words of praise in a farewell speech. At least, I'm assuming that the words spoken are meant as words of praise. And that is exactly what I'm pondering upon. Is that really the way we want to be remembered and therefore how we want to live our lives? Always available, 24/7? Personally, I don't. It would be a bad sign if something like that were said about me when my light has gone out. That would actually mean that I didn't choose 'me' often enough. That I never, or insufficiently, listened to my own desires and needs. It would mean that I said "yes" to often, when I really of thought or felt "no".

What is your situation? Do you feel a "yes" when your friend comes to empty her soul onto you? Judging by your tiredness, I don't think so. So why do you let it happen? It most likely has to do with how you think you should be. During our childhood, we develop all kinds of ideas about that. We do so on the basis of what we see others doing and from the feedback that we receive about our behaviour. For example, at home everyone is welcome at any time and you receive a pat on the back when you help others and adapt. Always being there for others, that is what you are supposed to do, that is what you have learned. And choosing in favour of yourself is selfish. The logical outcome is that you have

Photo: Loraine Bodewes

an open house 24 hours a day, 7 days a week. In other words, everyone can always count on you. That is extremely tiring and what happens when you shut your door for once because of that? Protests or disappointment from your customers. After all, they are used to something else. If this seems familiar to you, then my advice is as follows: adjust your opening hours. Keep the door closed if you feel or think "no". It will take your roommates and friends some getting used to, but I am certain that their respect for you will only increase. See it as demand and supply going hand in hand. If the supply of a product decreases and the demand remains the same then the price rises. This is because the product

becomes more exclusive. Allow your listening ear to become an exclusive product by only offering it when you are completely sure.

Ingrid Candel

Would you like to ask Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

“We are a rainbow-like community”

Virginie Moerenhout and Mareike Smolka Photo: Loraine Bodewes

It all began in 2002 with four people who started living in the squatted former grain storage facility at the Biesenwal 3 in Maastricht. Nowadays, the Landbouwbelang is home to fifteen people, a ‘free zone’ for art, music and culture and the set of many a festival, play and exhibition. Sina Maghami, a third-year Science Programme student, and Mareike Smolka, a research master’s student in Cultures of Arts, Science and Technology, are part of the community that lives there.

“Yesterday, a death metal band recorded their video clip here”, says Maghami, originally from Iran, as he shows off the old storage hall of the Landbouwbelang. Signs of the recording still dot the hall: a couch out in the open, a couple of chairs around a heater and a fallen lamp. “And in the summer, Cirque du Platzak lives and practices here.” It’s not difficult to imagine trapeze artists flying through the air in this huge space. Maghami has lived in the Landbouwbelang for two years now. “I was introduced to the community through its events and activities. Their way of life – open-minded, sustainable, doing things for the love of it, not for money – appealed to me, so I decided to apply for a room.” As the community only works if everyone contributes to it, applicants first work as volunteers at the many Landbouwbelang activities. There are the bigger events, like the annual WE festival with all kinds of workshops and performances, and weekly activities, including jam sessions, movie screenings and shared meals. After getting to know the person, the group already living in the Landbouwbelang decides whether he or she can move into the community. Successful applicants can move into an existing room, as Maghami did, or build one themselves.

Smolka, from Germany, has just finished work on her living space. “It was a dark, unused room. I found some corn on the floor that had been there since it was used for storing grain. I’m not a builder, but I’ve had lots of help from friends both inside and outside the community. I would cook for them and they would do something they’re

skilled at for me. I moved in two weeks ago.”

In another hall, Virginie Moerenhout is setting up her Dada exhibition (see box). She’s very enthusiastic about the Landbouwbelang as a location. “It’s so approachable. Nowhere else in Maastricht will you find this kind of space so easy to use. Normally you need a well-known name and a business plan to organise something like this. Here, you can experiment.”

“If someone asks to use our space for a non-profit purpose, the answer is always yes”, says Maghami. “The Landbouwbelang is very focused on society. Other communities are more focused on the living together part. They are often more political, share certain beliefs. We are more rainbow-like.” “The group is very diverse”, agrees Smolka. “Even in age alone: there’s an 83-year-old living here, but also a baby.” That also makes it a challenge, says Maghami. “You have to learn the dynamics.” Smolka believes that the combination of living and working together is the key to the Landbouwbelang’s success. “Because we live at such a low cost, people can put their time and energy into projects that give back to society.”

One floor above the exhibition hall is the studio of Reinder van Tijen. His foundation Demotech makes designs for self-reliance – practical objects that are easy and cheap to build. Van Tijen shows off the prototype of the Ebola-bed he is working on: a cross between a camp bed and a hammock. “It’s very comfortable, but the material is so cheap they can throw it away once a patient has passed away or – in those rare cases – recovered.” All of the Landbouwbelang’s residents, hard at

work on their own projects or just chilling out in one of the many rooms, wear coats or thick sweaters. “People always ask: do you have electricity? And internet? And central heating?”, says Maghami. The answers are yes, yes and no, but there are several heaters throughout the building. He himself doesn’t mind the lack of comforts. “I accepted that when I moved in. Now, I never think about it. It teaches you the value of food, warmth and water. I think that in today’s society we sometimes want too much comfort.” Smolka hasn’t lived in the Landbouwbelang long enough to have encountered problems. Her biggest challenge is time management: “I sometimes find it

hard to combine living and working here, where there’s always something happening, with my studies and friends outside the community.”

Maghami is due to finish his bachelor’s degree in a couple of weeks. “I might have to move for my master’s. I’d like to stay, but the reason I’m in Maastricht is for my studies.” Smolka opted for a master’s in Maastricht so she could live at the Landbouwbelang. “I’d been giving cooking classes for a couple of years and I really wanted to try living here.”

Cleo Freriks

Dada: The revolt of art

Lectures, an acrobat, a band, a minister of silly walks, a photo booth and, of course, art. All that and more will form part of the Dada exhibition at the Landbouwbelang on Friday 15 January. Dada was an anti-war art movement in early twentieth-century Europe. It was also known as anti-art, as the Dada artists ignored traditional artistic conventions. “This year, Dada celebrates its hundredth birthday”, says organiser Virginie Moerenhout. “It seemed like a good reason for an event – that, and a lecture on Dadaism that cultural historian Bart Jan de Graaf, a friend of mine, is giving at Studium Generale.” It turned out she wasn’t the only one who thought so. “I thought this topic might seem outdated. Something I needed to make sexy again. But the first day after I posted it on Facebook, a hundred people were interested in coming or getting involved.”

Moerenhout has collected the work of twelve artists, from those just starting out to more established names like Oliver Roosenburg and Heleen van der Wusten. “The timing is really special. Dada stood for absurdity against mania. Nowadays there’s also a lot of craziness going on in the world, so it’s become topical again.”

www.lbbm.nl

St. Jan church Photo: Loraine Bodewes

Dies: in celebration of adventure

With the columns and the vaulted ceiling lit up in show-stopping bright purple, you couldn't help but sense that this Dies Natalis – the celebration of Maastricht University's 40th anniversary at the St Janskerk on Monday afternoon – was going to be different. Not least because of the liberal use of websites like YouTube.

It was his last big chance for a party. The Dies is traditionally organised by the rector, and Luc Soete (1950) has been on the job for almost four years now. Taken together with UM's anniversary, it was the ideal opportunity to do something special. If you had to choose one key word for the event, it would be hard to go past *adventure*. What started with the purple lighting carried over to the content of the lectures, not to mention the musical interludes. Usually these are provided by smart ensembles playing live ditties, invariably climaxing with Beethoven's familiar hymn *Ode to joy* ("All men become brothers"). This time Soete had something else in mind. He mashed together an intriguing collage of street musicians all over the world playing versions of *Stand by me* and had them beamed from the internet up onto the big screens scattered throughout the church. But this wasn't the only surprise: popping up in the flesh halfway through the song was a trombonist from the South Netherlands Philharmonic. And Beethoven? He featured too, in the film of

a flash mob that started with a lone bass player on a Catalan square, joined by a cellist, a violinist and eventually an entire orchestra, conductor and all. It was the vocals, though, that really blew the roof off the St Janskerk. Having gone unnoticed among the ranks of the audience and even the professors, all of a sudden the members of the university choir rose from their seats to belt out the anthem.

The theme of adventure, of straying off the beaten path, was also reflected in the lectures by Soete himself and by Mark Post, best known as the inventor of the artificial hamburger ("I'm not though") and brought in to deliver this year's Dies lecture. Soete focused on the role of academia in contributing to the public debate and solving global issues in society. We must not allow ourselves to be led by fear, he said: fear among academics of not being acknowledged by their peers; fear of crossing disciplinary borders. In a final flourish, Soete unveiled a new proposal for the university: the introduction of an artist

All of a sudden the members of the university choir rose to belt out the anthem Photo: Loraine Bodewes

in residence. With the conservatorium and the Jan van Eyck Academy on our doorstep there's no shortage of artists in Maastricht, he pointed out. "Let's get them into our laboratories and institutes – they'll give us a different perspective on science." Post, too, called for more adventure in academia. He is no stranger to that path himself, having thrown himself into the development of cultured meat and made a public spectacle of the discovery. The academic world had been less than amused by all the media hype, he said. But true science, he argued, involves living on the edge. Too much research is hypothesis driven, and what falls outside the scope of these hypotheses ends up being neglected. So an open mind and an unbiased approach are crucial: in scientific circles, according to Post, the art of pure observation does not receive the appreciation it deserves. Like Soete, he advocated bringing non-academics into the university. Not to let them decide on the research agenda – that would lead merely to

the lowest common denominator – but to give researchers a fresh perspective and the opportunity to throw open their doors to the wider world.

The final, amusing touch to this Dies celebration were the video portraits of former rectors. No one could claim these men lack the gift of the gab, but in English they came across as less than eloquent – whatever happened to subtitles? The interviews were spliced into a recording that recently surfaced of the official signing by Queen Juliana of the university's founding charter in 1976. The film can be found on the UM website. Photographs by Jos Nelissen of the founding of the Rijksuniversiteit Limburg, UM's predecessor, are now on display in an exhibition in the Minderbroedersberg organised by the historian Annemieke Klijn. A book featuring interviews by Klijn with key players in the 40 year history of the university is set to be released in late 2016.

In the morning the best 21 bachelor students got a prize for their bachelor thesis. In the afternoon the best 9 master students (seven of them on the picture) were rewarded for their master thesis in the St. Jan church. Photo: Loraine Bodewes

Praise for medical anthropologist Krumeich

Photo: Loraine Bodewes

It is already seven years ago since the winner of the Wynand Wijnen Education Prize came from Randwyck. At that time, it was Gerard Majoor and Ton de Goeij who were put in the limelight. Monday afternoon, during the celebrations of the 40th anniversary, senior lecturer Anja Krumeich received full praise from rector Luc Soete for her contribution towards the Master of Global Health.

Soete awarded her with a certificate, a sculpture and five thousand euro.

Having studied and completed her PhD as a medical anthropologist at the University of Amsterdam, Anja Krumeich (1958) went to Maastricht at the beginning of the nineteen-nineties. She started work at the Faculty of Health Sciences as a methodologist in the field of qualitative research. The Master of Public

Health for Professionals was created and she became its proponent. "Slowly but surely, we saw the world and the students' interest change. In health care, it was no longer about developed versus developing countries, but about globalisation and co-operation. After graduation, students didn't want to return to their countries to carry out projects, they also wanted to be able to work for the World Health Organisation (WHO) or in another international setting."

The study programme was discontinued and Krumeich set up a new one: the Master of Global Health. "In 2010 we had 43 students. Now the number is 105. And they come from all corners, both when it comes to nationalities and backgrounds. We have a marine biologist, an anthropologist, medical students, et cetera." Krumeich gave the master's programme an

international aspect by working together with four universities in Canada, Thailand, India and Colombia. "Every university has its own programme, and that is where the strength lies. We all want to contribute our own vision of health care, from our own culture, habits, way of thinking and acting. Health is determined by a number of factors and it is exactly this multidisciplinary that makes it such a great study programme."

According to the jury, Krumeich "with her enthusiasm and strong social antenna" is capable of forging "a close-knit international team". "People say I 'earned' the prize, but honestly I was astounded with the nomination. Besides I thought the competition was very strong."

Wendy Degens

Krumeich's competition for the Wynand Wijnen Education Prize:

- Thomas Cleij, Menno Knetsch and Brigitte Giezenaar for the Maastricht Science Programme
- Isabella Grabner for the Thesis Internship Programme at SBE
- Catalina Goanta (who won the prize last year), Gwen Noteborn (who has already received the prize twice), and Bram Akkermans for the Use of IT and Wearable Technology in Legal Education
- Eddy Houwaart and Theo de Kok for the FHML honours programme
- Kaj Thomsson for his contribution to the SBE specialisation in Emerging Markets

The study of a mysterious phenomenon

Photo: Loraine Bodewes

Certainly, he is elated and grateful for the Thesis Prize that he was awarded during the founding day celebrations. But neuroscientist Tom de Graaf also has some mixed feelings, because many of his colleagues produce interesting work too. The day after, De Graaf is at home sick. He wasn't feeling great during the session, but of course he didn't want to miss the prize-giving ceremony.

De Graaf received the prize - a small statue plus 3,500 euro - for his thesis *Brain in Sight: probing the neural dynamics underlying conscious vision*. The jury praised the dissertation because De Graaf provided a framework for "the fundamental question of how to study consciousness in the human brain. To do so, he uses practically all modern techniques of empiric brain research and developed new perspectives on this issue."

In doing so, De Graaf has studied a mysterious phenomenon. "If you hold up two different

images in front of a test subject, one in front of each eye - for example one of a house and one of a face - then he or she will see either the one or the other. We call that binocular rivalry. If you remove one picture, some test subjects will, for a moment, see neither in some cases. This phenomenon never received much attention. I am now studying it with the aid of fMRI and EEG."

The jury also writes that the thesis has produced nineteen top quality publications. Nineteen? "That surprised me too," says De Graaf. "You might actually reach that number if you count up everything, including the opinion pieces and the articles published till now." What he is going to do with the prize money? He is going to donate part of it to an orphanage in Tanzania. "After my PhD, I worked there as a volunteer for a while."

Maurice Timmermans

See the Maastricht website: www.brainmatters.nl

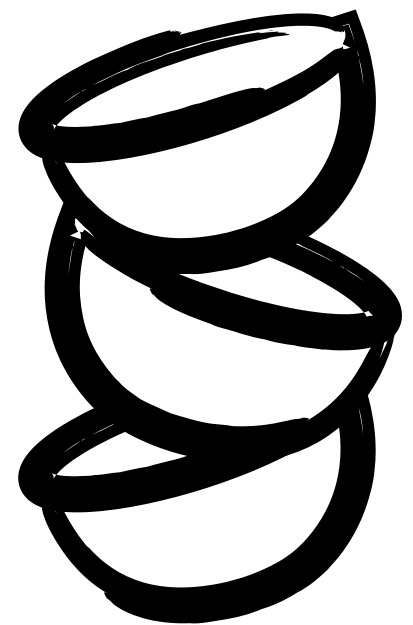

DADAWAN

Contemporary fusion food,
a great choice of healthy, affordable dishes
beautifully presented...

WORLDLY FOOD,
SMALL TOWN PRICES

www.dadawan.nl

Opening hours
Available daily from
12noon - 10pm!

Do you want to join our team?
We are always looking for enthusiastic staff!
Visit our website for more information.

DADAWAN Fusion Restaurant
Spoorweglaan 1
6221 BS Maastricht

“We zijn overvallen door opgelopen spanningen”

Nick Bos Foto: Loraine Bodewes

Bij de dienst Facility Services zijn de spanningen in de afgelopen jaren veel hoger opgelopen dan het college van bestuur heeft beseft. Dat zegt Nick Bos, vice-collegevoorzitter. Vooral de outsourcing van bepaalde onderdelen, deels wel en deels niet verwezenlijkt, heeft erin gehakt en mensen ongerust gemaakt. Dat komt telkens weer boven.

Bos komt tot die conclusie na de rapportage van een door hem aangestelde externe adviseur, de Maastrichtse oud-gemeentesecretaris Wil Rutten. Deze kreeg tot taak de manifeste onvrede binnen de dienst (FS) te inventariseren nadat een plan om de receptiediensten anders in te richten tot veel protest had geleid. Rutten voerde meer dan honderd gesprekken met zeker tachtig medewerkers. Al snel bleek dat ook elders binnen het heterogene FS (van huisvesting tot catering) ontevredenheid heerst, vooral over de leiding. Vorige week maakte het college van bestuur bekend dat de directeur van de dienst, Eric Klekamp (1953), al langere tijd ziek is en niet meer in zijn huidige rol terugkeert. Bos: “Hij vertoont uitputtingsverschijnselen. We hadden al eerder, ruim voor deze affaire, afgesproken dat hij medio dit jaar met deze functie zou stoppen en een jaar later helemaal. Dat eerste is nu op zijn verzoek vervroegd. Hij zag zichzelf niet meer als de juiste persoon om veranderingen door te voeren.” Bos is nu op zoek naar een interim-directeur van buiten de UM, “iemand met leidinggevende kwaliteiten die ‘mensgericht’ is en die het noodzakelijke louteringsproces binnen de dienst kan begeleiden. De verhoudingen moeten genormaliseerd, de druk moet eraf.” Dat proces zal een half tot driekwart jaar duren, verwacht Bos. “In samenspraak met het personeel zal de directeur gaan kijken hoe de dienst het beste haar taken kan verrichten en wat dat vervolgens betekent voor de organisatie. Als uit de interne discussie blijkt dat organisatorische veranderingen nodig zijn, dan gebeurt dat. Ja, dat kan uiteraard gevolgen hebben voor de huidige leidinggevenden.” Outsourcing, het buiten de deur plaatsen van

delen van de dienst om de service vervolgens commercieel in te huren, komt - althans voorlopig - niet ter sprake. Zelfs het omgekeerde is mogelijk, zegt Bos, “het zou kunnen dat we gaan ‘insourcen’, functies weer binnenboord halen. Dat kan de catering zijn, of de schoonmaak zoals onlangs bij het rijk is gebeurd.” Wat hij niet wist, zegt Bos, is dat de hele geschiedenis met het outsourcen van Unigraphic (o.a. drukkerij) en de catering, en discussies over de recepties en het Guesthouse, voor zo veel onrust onder het personeel heeft gezorgd en de atmosfeer al jaren heeft bezwaard: “Elke keer als er iets bij de dienst veranderde, kwam dat weer boven.” Dat gold ook bij de discussie over de ‘regie-organisatie’ die directeur Klekamp vanaf begin 2013 gedurende twee jaar bij de dienst heeft ingevoerd. Bos: “Ik wil van die term af, zij wekt de indruk dat er zoveel mogelijk buiten de deur wordt gezet en dat er daarna een *lean and mean* organisatie overblijft die anderen aanstuurt, die de regie voert. Daar gaat het niet over.” Maar waar het wél over gaat kan ook Bos niet precies vertellen: “Er is geen *roadmap*, geen stappenplan, het is nog niet voldragen. Die regie-organisatie was voor ons een stip aan de horizon.”

Niet openbaar

Eric Klekamp vertelde daarentegen nog in november aan *Observant* dat de reorganisatie bij FS in 2014 was afgerond, met andere woorden, dat de regie-organisatie al een feit was. Bos: “De dienst zou minder operationeel, meer tactisch en strategisch werken, wat dat concreet betekende was moeilijk van te voren vast te

stellen. Wel was duidelijk dat er een cultuurverandering nodig was. Daar is het misgelopen, de medewerkers zijn onvoldoende meegenomen, er is onvoldoende draagvlak voor gecreëerd, zo blijkt nu.”

Iets anders waar Bos niet van op de hoogte was: Klekamp wilde juridisch (arbeidsrechtelijk) advies, zo zei hij in november, over de plannen met de receptionisten. Bos: “Daar hoorde ik pas later over. En een advies heb ik niet gezien. Maar wellicht is dat punt nu achterhaald, sinds de rapportage van Rutten.”

Die rapportage, zo benadrukt hij, is niet openbaar en zal het ook niet worden. “Voor niemand. Hij is speciaal voor het college geschreven.” Toch heeft de dienstraad bij FS, - in de praktijk nog één persoon, Nic Ritzen, nadat drie leden opstapten wegens gebrek aan vertrouwen bij de medewerkers - bij het college om die rapportage gevraagd. Men wil, zo klinkt het, weten of Rutten tegen het college hetzelfde heeft verteld als tegen de medewerkers.

Bos: “Dat gaan we niet doen. Rutten heeft in drie sessies uitgebreid verslag gedaan aan de dienst, dat moet voldoende zijn.”

Niettemin zijn er misverstanden over die verslaglegging. Zo concludeert een gematigd optimistische Bos met een beroep op Rutten dat de sfeer bij FS geleidelijk opklaart en dat er langzamerhand toenadering tussen medewerkers en management groeit, ook bij de receptionisten. Bos zelf is onlangs bij een nieuwjaarsontbijt geweest waar hij “een sfeer proefde dat men gezamenlijk de schouders eronder wil zetten”. Maar in de dienst en zeker bij de receptionisten zijn ook andere geluiden te beluisteren: dat de achterdocht jegens de leiding nog steeds groot is en men allesbehalve gerust is op de toekomst. Mede daarom wil men niet met naam en toenaam in de krant.

Dat is moeilijk in overeenstemming te brengen met de observatie van Rutten, opnieuw volgens Bos, dat de “vitaliteit van de mensen” voldoende is om samen met het zittende management aan de volgende fase te beginnen; dat men er vertrouwen in heeft. Te meer omdat medewerkers die aanwezig waren bij de afrondende sessies met Rutten verklaren dat de adviseur juist heeft

benadrukt dat 85 procent van de vele mensen die hij gesproken heeft, géén vertrouwen in de leiding had.

Vitaliteit

Hoe kan dat? Daar wil Rutten zelf wel antwoord op geven. “Percentages heb ik bij die bijeenkomsten niet genoemd. Kijk, natuurlijk is er een probleem met het management, en ik wil ook wel zeggen dat de overgrote meerderheid van de mensen daar problemen mee heeft. Dat is me in die vele individuele gesprekken wel gebleken. Maar mij gaat het om de vitaliteit van de medewerkers. Is die er nog genoeg? Of vloeit de energie weg? Kan er nog iets moois van komen? Want ik ken mijn zwakke punten, analytisch en conceptueel ben ik niet scherp, maar ik kan organisaties wél gek krijgen, gek op elkaar bedoel ik. Dus vroeg ik: halen we het samen, met alle zittende mensen, of niet? Het was een *narrow escape*, 51 tegen 49 procent, het antwoord was ja.” Voor bestuurder Nick Bos is intussen duidelijk dat er de afgelopen jaren het een en ander gehaperd heeft in de communicatie over de toestand bij de dienst. Het college was niet op de hoogte. Maar, zegt Bos, “we kregen geen signalen. Niet van de leiding - ook die voelde zich overvallen door de opgelopen spanningen -, niet van de personeelsconsulenten; uit de enquêtes naar de tevredenheid van medewerkers kwamen geen dramatische uitkomsten [personeelsleden zelf zeggen overigens van wel; red.], er werden geen rechtszaken aangespannen. Nee, in het overdrachtsdossier van mijn voorganger André Postema stond ook niets hierover.” Bos kondigt wel aan dat hij er “nu wat meer bovenop gaat zitten”, maar de “decentrale managementfilosofie” van deze universiteit blijft overeind.

“Die gaan we echt niet aanpassen. We vertrouwen zo lang mogelijk op het management. Wij zijn een *high trust* organisatie, als het een keer ergens wat minder loopt, neem je dat op de koop toe. Bovendien, deze casus is ook niet zwaar genoeg om ons sturingsmodel te willen veranderen.”

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten - die net als de universiteit in 1976 het levenslicht zagen – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en het studentenleven.

Vandaag: Joanne Olieman.

Studie: Ik was uitgeloot voor diergeneeskunde en zocht een studie die hier goed op aansloot. Zo kwam ik bij gezondheidswetenschappen in Maastricht terecht, om precies te zijn biologische gezondheidskunde. Maastricht leek me als achttienjarige een veel leukere studentenstad dan Nijmegen waar ze een soortgelijke opleiding hadden: klein overzichtelijk stadscentrum, bruisend studentenleven, heel divers door de verschillende verenigingen en onafhankelijke disputen. Zelf ging ik bij Tragos, zat in 1997 een jaar in de senaat, was lid van damesdispuut Ipse Dixit, belandde ook nog in de faculteitsraad. Ja, ik geloof namens Dope. Diergeneeskunde is het niet geworden, ik ben twee keer uitgeloot. Daarna ook nog een keer voor geneeskunde. Toen ben ik ermee opgehouden. Ik en loten, nee dat is geen goede combinatie.

Docent: Klaas Westerterp. Een markante verschijning: klein, kaal, druk pratend. Hij gaf heel goede colleges, die zijn me bijgebleven. De practica van Jogchum Plat - hij was maar een paar jaar ouder dan wij - waren ook echt goed. Hij kon heel goed vertellen, had passie voor zijn vak. Daar had ik bewondering voor. Jong en dan al zo bevolgen.

Plaats: De Stationsstraat in Wijck, een hele leuke wijk, vlak bij het station en precies in het midden tussen de faculteit en de sociëteit van

Tragos. Ik heb daar al die jaren gewoond in een studentenhuis met zes vrouwen (bijna allemaal van een andere club: een van Saurus, twee van Tragos, een Hotelschool, twee leden van een onafhankelijk dispuut) en kunstenaar Henk. Hij was veertig en bewoonde het kleinste kamertje op zolder. Als we samen aten, was Henk altijd van de partij. Ook Sinterklaas vierde hij met ons. Vonden we iets ondefinieerbaars in de koelkast,

lieft met wat aarde eraan, dan wisten we meteen van wie het was: Henk. We hadden veel lol samen. Henk pikte best veel van ons, dat is achteraf gezien wel knap. Maar helemaal normaal was hij natuurlijk ook niet: veertig jaar oud en dan met zes studentes in een huis.

Anekdote: Het gala van Tragos duurde altijd drie dagen. De eerste dag had je

cabaret, dag twee het gala en dag drie was er Thee Dansant. Ik had een van die avonden veel gedronken, maar was wel om 8.30 uur present op het practicum. Toevallig moesten we die ochtend bloed bij elkaar aftappen en onderzoeken. ‘Was zeker gezellig gisteren’, kreeg ik te horen toen mijn bloed snel schuimend het reageerbuisje inliep. Een andere keer moesten we voor een practicum een dag lang 10 procent van wat we aten in een emmertje doen. Ik nam mijn emmer mee naar de kroeg en daar werd er prompt een biertje in gegooid. Moest ik tien biertjes drinken om mijn onderzoek betrouwbaar te houden.

Riki Janssen

Joanne Olieman, geboren op 10 februari 1976 in Utrecht, studeerde vanaf 1995 biologische gezondheidskunde en haalde in 2000 haar bul. Ze is gepromoveerd op kinderen met kortedarmsyndroom en werkt als kinderdietist in het Erasmus MC-Sophia. Ze woont in Rotterdam, is getrouwd, heeft twee kinderen (5 en 1 jaar oud) en is zwanger van nummer drie. De baby wordt in april verwacht.

film: *The Danish Girl*

Stand by your (wo)man

Still uit *The Danish girl*

Het verhaal: Kopenhagen, 1926. Het huwelijk van de kunstenaars Einar en Gerda Wegener wordt op zijn kop gezet als Gerda haar man op een dag vraagt om in te vallen voor een vrouwelijk model. Als Einar in vrouwenkleden voor Gerda poseert, wordt hij overweldigd door zijn gevoelens. Na afloop wil Einar niet langer leven als man en neemt hij een nieuwe vrouwelijke identiteit aan; Einar wordt Lili. Dit tot leedwezen van Gerda, die de man van wie ze zielsveel houdt, langzaam ziet verdwijnen.

Een terechte kanshebber in de Oscarrace, want:

- In de jaren dertig onderging de Deense landschapsschilder Einar Wegener als één van

de eerste mensen ter wereld een geslachtsveranderingsoperatie. Tegenwoordig dien je dat trouwens een geslachtsbevestigingsoperatie te noemen, waarvan akte. Wegener wordt hier vertolkt door Eddie Redmayne, de ietwat androgyn Britse acteur die voor deze film zijn innerlijke vrouw naar boven haalt. Ik was vastbesloten om me aan de kokette maniertjes van Redmayne te gaan ergeren, maar het is me niet gelukt. Zijn acteerwerk oogt weliswaar onwennig, maar dat lijkt me ook wel passend voor een man die een nieuwe identiteit aanneemt. Redmayne's vertolking is dus gewoon in orde, maar de echte ster van deze film – en allicht is zij ook *The Danish girl* uit de filmtitel – is actrice Alicia Vikander als Gerda. Ze speelt

de stereotiepe begripvolle echtgenote, maar weet zich volledig aan de clichés van die rol te onttorstelen.

Een risicoloze middle-of-the-road film, want:

- Volgens sommigen is *The Danish girl* een dappere film, omdat regisseur Tom Hooper (*The king's speech*) het aandurft om een dure filmproductie te wijden aan het leven van een transgender. Maar een film die een transgender enkel durft te beschouwen door het prisma van zijn begripvolle heteroseksuele echtgenote is niet dapper, maar intens braaf. En als dan ook nog eens blijkt dat de echte Gerda Wegener een wild om zich heen neukende bisexueel was, dan is het dus ook nog eens een kleinburger-

lijke en leugenachtige film. Misschien was de keurige Tom Hooper gewoon niet de juiste man voor deze klus.

Het salomonsoordeel: *The Danish girl* is het filmequivalent van een koffietafelboek. Het oogt smaakvol, glossy en chic, je kunt je er heel aangenaam aan vergapen, maar het ontbeert intellectuele en emotionele diepgang. Het dramatische levensverhaal van Einar Wegener heeft nochtans de potentie om een litteken op je ziel te kerven, maar hier blijft het bij een enkel krasje.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

Oorlog? Wat voor oorlog?

Onze reporter staat in Nabuurterveen op het Koningin Wilhelmina Plein. Vlak voor het kleine gemeentehuis. De burgemeester heeft zich door Den Haag laten overhalen driehonderd asielzoekers op te vangen. Onze reporter zit dicht op het nieuws. Wat vindt de bevolking daar nu van? Vallen er stoeptegels te verwachten? Na enig wachten verschijnt in de verte een trage fietser. Een oudere man in werkkleding. Met een pet op zoals die nog te koop is bij de boerenbond. De reporter springt naar voren. "Meneer, mag ik u wat vragen?" Wel ja, hij had wel even tijd. "Wat vindt u van de komst van maar liefst driehonderd asielzoekers in uw dorp?" Asielzoekers? U bedoelt die vreemde lui die de regering hier heen brengt. Die moeten weg. Die komen onze banen inpikken en die zijn helemaal niet van hier. De reporter: "U weet toch wel dat het vluchtelingen zijn die door de oorlog uit hun land zijn verdreven?" Oorlog? Wat voor oorlog? Ik weet niet wat u bedoelt! De man stapt weer op zijn fiets, nog namompelend. De camera volgt hem in de stille straat. Deze scène heeft echt plaats

Foto: Loraine Bodewes

gevonden. Met stomheid geslagen, heb ik niet onthouden welk actualiteitenprogramma deze scoop presenteerde.

Denkt u maar niet dat ik het heb verzonnen of dat het een nepportage in een satirisch programma betreft.

Zodra het vreemde zich opdringt en overlast niet denkbeeldig is, wordt de Nimbyaan in ons wakker. Alles goed en wel, maar *not in my backyard*. Niemand is immuun voor die eerste reactie. Of het nu om Nabuurterveen, Wassenaar of Biesland gaat. Tot zover kunnen we de man met de pet volgen. Opmerkelijk is zijn tweede antwoord. We zijn gewend geraakt aan politici die het niet kan schelen of wat ze beweren waar is. Het kan nog zonderlinger: totale onkunde over wat buiten Nabuurterveen aan de orde is. Wat nou Syrië, wat nou oorlog? Wanneer deze vorm van nimbyanisme verder oprukt, dan rijst de vraag hoe het verder moet met de leuke speeltjes van de democratie anno 2016. Ik ben bang dat ik weet wat de man met de pet in april zal stemmen bij de volksraadpleging over het verdrag van Europa met de Oekraïne. Wat nou Oekraïne? Hebben we daar handel mee? Wilt u alstublieft in april voor gaan stemmen!

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ton Hartlief, Bob Meijer,

Sophie Nelissen, Yordi Rienstra

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Nico Baakman, Albert Bergbroeder, Ingrid Candel,

Ype Driessen, Alison Edwards, Hans Philippen,

Romeijn Sadée, Kate Surala, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

VACATURE: SURVEILLANT.
INTERESSE? BEZOEK WWW.
INTERUM.EU MAASTRICHT

OCJUCO individual coaching &
tutoring, research & writing skills,
scientific English, academic tutor
appointment 0658994470 info@ocjuco.nl

PROFESSIONELE
THESISVORMGEVING INCL.
DRUKWERKBEGELEIDING
HOGE KWALITEIT VOOR EEN
BETAALBARE PRIJS. WWW.
DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

TK RUIME WONING TE EIJSDEN 5
SLPKR LEEFKEUKEN BIJKEUKEN
RUIME TUIN OVERDEKT TERRAS
GARAGE CARPORT RUSTIGE
LIGGING P.N.O.T.K. INFO:
0620935648

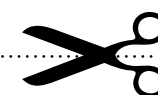
Free lesson Tango Argentino! 10 Jan
16.00-17.00 Beginnerscourse starts 24th
of Jan www.tangomaastricht.nl

WINTER BBQ @ STAYOKAY
info:Maastricht@stayokay.com

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl. Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Siham: 'Ik ben gevlucht uit Syrië.
Nu wil ik graag weer studeren.'

Geef om talent en maak deze studie mogelijk!

Kijk op www.uaf.nl

Studie en werk voor hoger opgeleide vluchtelingen

Te huur aangeboden

LUXE APPARTEMENTEN

(waarvan een met stadstuin) op
loopafstand van Centraal Station
Maastricht. Grootte ongeveer 80m²,
2 slaapkamers, keuken met apparatuur.

Huurprijs 1000 – 1250 euro excl.

Inlichtingen 06-49120278

of email johannes92@live.nl

Help haar met protheses
en revalidatie op lilianefonds.nl

Liliane
Fonds

open de wereld
voor een kind
met een handicap

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

13-01,12.00 uur: dhr.drs. Rob H.W. Strijkers	22-01,10.00 uur: dhr. Armand A.L.M. Rondas, MSc.
13-01,14.00 uur: mw. Asselina A. Roest, MSc.	22-01,12.00 uur: dhr. Mitchel van Eeden, MSc.
13-01,16.00 uur: dhr. Philipp K. Seegers, MSc.	22-01,14.00 uur: dhr. Chiel C. De Theye, MSc.
14-01,16.00 uur: mw.drs. Francesca Nuzzo	22-01,16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Angélique Janssens
15-01,10.00 uur: dhr.drs. Jasper Most	27-01,10.00 uur: dhr. Timothy Perkins
15-01,12.00 uur: dhr.drs. Oliver H.H. Gerlach	27-01,12.00 uur: mw. Hedwig M. Braakhuis, MSc.
15-01,14.00 uur: dhr.drs. Remo A.G.J. Arts	27-01,16.00 uur: mw. Magdalena (Marleen) E. Jansen, MSc.
18-01,14.00 uur: dhr.mr. Ehsan Vallizadeh, MSc.	28-01,10.00 uur: dhr. Ervin E. Ševerdija, MSc.
20-01,10.00 uur: dhr. Florin Coman-Kund, LL.M.	28-01,12.00 uur: mw. Aimée E-M. Capello, MSc.
20-01,12.00 uur: mw. Linda Rieswijk, MSc.	28-01,14.00 uur: dhr.drs. Johannes (Jan) B.J. Scholte
20-01,14.00 uur: mw. Orsolya Judit Tokaji-Nagy, LL.M.	29-01,10.00 uur: mw. Nadine J.A. Mattheij, MSc.
20-01,16.00 uur: mw. Francesca Lemme, MSc.	29-01,12.00 uur: dhr.drs. Pim Klarenbeek
21-01,10.00 uur: mw.drs. Bauke Hemmes	29-01,14.00 uur: mw. Sofie M.A. Walenbergh, MSc.
21-01,12.00 uur: mw.drs. Astrid F. Jander	29-01,16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Jan-Joost Rethans
21-01,14.00 uur: mw.drs. Cornelia W.E.M. Quaedflieg	
21-01,16.00 uur: mw. Lori M. van Roozendaal, MSc.	

**Laten we de kunstnier klein maken.
En de wereld van nierpatiënten weer groot.**

**Draag bij aan de draagbare kunstnier.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl**

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

“

**Haal in deeltijd je master
Kunst- en cultuurwetenschappen
bij de Open Universiteit**

*Cultuurgeschiedenis - Filosofie - Kunstgeschiedenis - Letterkunde
in twee tot vier jaar - intensieve begeleiding - gestructureerd programma*

Vraag een persoonlijk studieadvies aan
www.ou.nl/master-cultuur

Open Universiteit
www.ou.nl

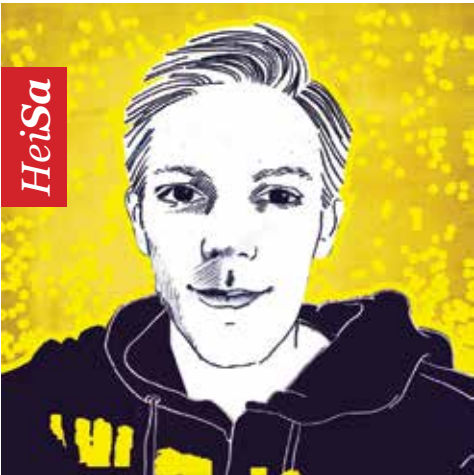

Interne vacatures

- **PhD position** in the area of cell-biomaterial interaction at FHML/MERLN/cBITE, 38 hours
Vacancy number: AT2015.169
- **Medewerker bureau buitenland** bij het Onderwijsinstituut FHML, 36 uur,
Vacaturenummer: AT2016.1
- **Experienced Technical Analyst** at Maastricht University, Greenport Campus Venlo, 32-36 hours
Vacancy number: AT2016.2
- **Policy Advisor**, SBE, 38 hours,
Vacancy number: AT2016.3
- **Business Developer/Valorisatie Manager MVC** bij MUO/KTO, 32-38 uur,
Vacaturenummer: AT2016.4

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

HeiSa

De val

De Griekse tragedie leert: hoogmoed komt voor de val. De wereldgeschiedenis staat vol met situaties waarin personen het te hoog in hun bol krijgen, om vervolgens finaal op hun plaat te gaan. Achilles, Cleopatra, Lodewijk de zestiende, Robespierre, Napoleon en Hitler, om maar eens wat namen op te sommen. Naarmate het niveau aan overmoed steeg, werd de kans op een enkele reis naar ellende vergroot. Zelf heb ik ook mijn fair share of hybris, zoals de Oude Grieken het noemden. Of ik nou tijdens het rouletten te enthousiast word als ik twee keer de goede kleur heb gekozen, het op mijn heupen krijg als ik land aan het veroveren ben tijdens het riskeren, of me in de vijftigste minuut van een FIFA-potje al de winnaar waan, de val is het gebruikelijke gevolg van mijn overenthousiaste instelling. Mijn hybris is nog veel ouder dan het potje beschimmelde pesto dat achterin de ijskast staat, want het begon al toen ik op jonge leeftijd te snel de zijwieltjes van mijn fiets verwijderde.

En ik ben de enige niet. Ondanks de welbekende gevolgen van deze Oud-Griekse wijsheid, doet hoogmoed nog menig mens de das om. Daarvoor refereer ik graag naar het nieuws omtrent onze grote vriend El Chapo. Door Shawshank-achtige taferelen wist deze beruchte man afgelopen zomer te ontsnappen uit de best bewaakte gevangenis van Mexico. Naarmate de autoriteiten de drugsbaron niet wisten te pakken, is het bedrag aan vindersloon alleen maar gestegen. En toen kwam afgelopen weekend de aap uit de mouw, of de jungle in dit geval. Omdat de beroepschimineel zijn eigen ontsnapping wilde laten verfilmen, nodigde hij niemand minder dan Sean Penn uit voor een uitgebreid interview in zijn schuilplaats in de jungle. Hoewel de filmindustrie al een flinke dosis aan gevangenisfilms en -series wist te produceren, verloor de Chapo zichzelf in de eigengeilerij van zijn spectaculaire ontsnapping. Mede daardoor stond hij afgelopen weekend weer met zijn kop in de krant. Het interview met Sean heeft bijgedragen aan het feit dat deze Mexicaanse Michael Scofield weer achter de tralies gaat en laat zien dat we her en der nog wel wat kunnen leren van die Grieken.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie

De Vlaamse reus

Wandelde ik laatst door St. Pieter, het was mooi weer en mevrouw B. en ik wilden de berg wel weer eens zien, de echte berg bedoel ik, niet de nepberg waar we allemaal voor werken, zie ik door de luiken van een niet nader te noemen woonadres het volgende tafereel. Een man op leeftijd, licht gebogen, zit in sportkleding op een keukenstoel. Zichtbaar bij te komen van de inspanningen. Hij doet zelfs nog een enkel rek- en strekoefeningetje, jeugdig voor zijn leeftijd. Het zweetbandje rond zijn hoofd verhindert niet dat de druppels tappelings, zo heet dat bij hevige zweters, tappelings langs zijn wenkbrauwen gutschen. Aan de andere kant van de keukentafel een bezorgd ogende dame. Ze spreekt hem toe, gelukkig staat het raam een beetje open maar verstaan is moeilijk want de voertaal is Frans. Dat-ie *complètement dingue* is ("bejje mesjokke?") om zo hard te willen lopen op die *montagne de merde!*, om zo'n inspanning te leveren, op zijn leeftijd verdomme, *tu n'a plus vingt ans, espèce de @\$*!* Mevrouw B. en ik kijken elkaar meewarig aan. Natuurlijk, we begrijpen dat de zorgen van de echtgenote zich vertalen in wat tegenwoordig *strong language* heet, maar we wisten niet dat die taal ook in academische milieus, gangbaar was. Want ja, we mogen het nu wel verklappen, daar zat niet de eerste de beste docent-4, zelfs niet de eerste de beste professor, nee, hier zat het hoogste academische gezag van de plaatselijke en ook nogjarige universiteit zich een potje te laten uitschelden door zijn ongetwijfeld liefhebbende eega. Onze leidsman, onze rector, onze eigenste Vlaamse reus, als hij althans een konijn zou zijn, wat hij niet is. En bij nader inzien schijnt hij ook geen Vlaming te zijn maar een Brusselaar, awel, dat behoort tot het soort Belgische geplogenen-

heden waar wij ons hier niet mee bezig gaan houden. Een Brusselse reus bestaat nu eenmaal niet. Maar stil...! De reus, nou ja, praat terug. Hij verdedigt zich, hij soebat, hij smeekt. Om begrip, maak ik op uit de gebaren, uit de hele lichaams-taal. Hij is er bij gaan staan, recht zijn niet al te kaarsrechte rug, zegt tegen zijn Waalse lief dat hij nu eenmaal zijn ei kwijt moet (*je dois perdre mon oeuf!*) en dat hij al hardlopend de meeste problemen oplost die hem beroepsmatig worden voorgelegd. Dat hij als een aardappel springend over de plassen (*comme une pomme de terre sautée*) - wat hebben die Franstaligen toch merkwaardige uitdrukkingen - tot de beste beslissingen komt. Dat hij dan na het weekend zijn collega's bij elkaar roept en hun kond doet van zijn meer dan geniale inzichten, stuk voor stuk verworven op zijn aloude adidasjes met terreinprofiel. Dat hij een dag later het complete managementteam in soortgelijke bewoordingen toesprekt, en dat hem dat gelukkig maakt, zowel de genialiteit als

de waardering die hem dat oplevert. Maar wat zien mevrouw B. en ik, terwijl we ademloos en met open mond bij dat bewuste (gelukkig redelijk onderhouden) voortuintje staan? We zien een schokschouderende dame, die zich wenend aan de voeten van haar man werpt en met kracht de versleten adidasjes omklemt. Dat ze het zo niet bedoelde, dat ze ook wel weet dat deze baan voor hem het orgelpunt van zijn carrière is geworden, maar dat zij, nu na vier jaar zijn afscheid nadert, hem niet graag in het zicht van de haven ziet sneven. In het Frans klinkt dat overigens nog mooier. Want hij zou de eerste niet zijn wiens werkklust een gezonde pensionering in de weg staat. En ze wil hem nog niet kwijt. *Ne me quitte pas*, klinkt het met een snik. Mevrouw B. en ik kijken elkaar aan. We zijn geroerd. Zo'n rector krijgen we nooit meer.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder